

Víctimes del nostre egoisme

Dg, 12/05/2013 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Són els més menuts: la Kautar, la Mariela, el Brian, l'Aya, el Pablo, el Sofian, la Carol... són els més menuts i entren cantant "el tren petitó, que corria, que corria..." algun plora... és la seva manera de dir que no entén perquè la mare el torna a deixar: de bon matí a l'escola, per la tarda al Centre Obert... al final del dia potser podrà anar a casa? Formen part d'aquest 28% d'infants que a Catalunya viuen per sota del llindar de la pobresa. Però què en saben ells de tot això en realitat?

Els seus ulls vibren d'il·lusió... han vist el berenar: pa amb xocolata, com diu la cançó, pa amb xocolata, unes maduixes, un got de llet.. Què bo! Primer es renten les mans, després seuen a taula, davant del seu nom... la Marina els fa escoltar la nova cançó que els vol ensenyar, mentre amb un putxinel·li capta la seva atenció.

De mentre a l'aula del costat les seves mares comparteixen neguits: l'atur, el no poder pagar el lloguer o l'habitació rellogada, els preus abusius dels productes més imprescindibles... i alhora miren d'aprendre informàtica, a millorar la llengua, i adquirir les destreses per educar els seus fills i filles..

No cal ser un gran estudiós per veure que parlem de les víctimes del nostre egoisme com adults, de la ceguesa d'una societat que no sempre vol sentir el seu clam.... formen part dels desvalguts, dels que tenen menys recursos, ... Són les víctimes d'un egoisme cru i maldestre, que ni tan sols sabem dissimular, mentre prenem mesures davant de gairebé tot però no per a protegir els nens i nenes, per vetllar pel seu present, pel seu esborronat futur.

Els fills d'aquesta trontollant societat van néixer per ser feliços, però sovint se senten sols, deseparats, i ploren i criden en silenci... se senten desorientats en el seu viure itinerant; en una societat que els informa dels seus drets i reclama els deures, però no té forces per a exercir cap de les dues accions.

Una societat a dues velocitats: la dels avenços tecnològics, la recerca biomèdica, els cotxes híbrids i els viatges a Mart... ; per contra la societat dels qui no arriben a finals de mes, no poden pagar les quotes escolars ni el menjador, ni els llibres... i el que és pitjor no arriben per tenir un plat a taula ni la roba adient.

I... mentre els miro com cada tarda penso: jo com a cristià.... què hi dic davant el que està passant? Em deturo i aplico l'espontaneïtat del bon samarità? El camí de Jerusalem a Jericó es fa present en el nostre dia a dia... un camí pedregós, àrid, i feixuc... un camí estret on es fa difícil no veure el caigut, no creuar-se amb la seva implorant mirada... Els infants són, en totes les societats, víctimes dels adults i els seus egoismes: fins quan?